

Et lignende problem forelå ved loven af 7. juni 1958. Her blev forslaget bestemmelse om ikrafttræden den 1. juli 1958 på foranledning af folketingsudvalget ændret til den 15. januar 1959.

Jeg har valgt at foreslå *lovens ikrafttræden udskudt til efter nytår*, men er villig til at forhandle om et andet ikrafttrædelsestidspunkt.

Uanset hvornår loven sættes i kraft, må vi formentlig påregne en del skyderi den kommende nytårsaften. Der bør derfor iværksættes en omfattende propaganda for at udvise stor forsigtighed ved skyderiet og således begrænse de skadelige virkninger.

Jeg håber, pressen, radio og fjernsyn vil bidrage hertil, og at forældre vil være ganske særligt opmærksomme på det problem i år.“

Lovforslaget undergaves i folketinget en indgående 1. behandling og henvises derefter til et udvalg, der i sin betænkning udtaler:

„Ud fra de i bemærkningerne til lovforslaget anførte grunde har der i udvalget været enig tilslutning til de foreslåede skærpede bestemmelser om fyrværkeri.

Udvalgets forhandlinger har derfor i væsentlig grad drejet sig om tidspunktet for lovens ikrafttræden, og ønskeligheden af at rykke lovens ikrafttræden frem til en dato i december for at undgå nytårsskyderi og dermed følgende høreskader hos børn og unge ved det forestående årsskifte har været delt af hele udvalget.

Deroverfor er det gjort gældende, at det fyrværkeri, der agtes anvendt ved årsskiftet, må antages allerede i alt væsentligt at befinde sig hos forbrugerne, og at politiet kun i ringe grad har mulighed for at hindre dets anvendelse.

Dertil kommer, at der ved en øjeblikkelig ikrafttræden af loven opstår spørgsmål om at yde erstatning til handlende og andre, der måtte lide tab som følge af de nye bestemmelser.

Justitsministeren har ved 1. behandling givet udtryk for den opfattelse, at der ikke foreligger noget ekspropriativt indgreb og altså ikke nogen *pligt* til at yde erstatning, men udvalget mener, at der ved en øjeblikkelig ikrafttræden af loven burde ydes en *billighedserstatning* for de ved loven forårsagede tab. Nærmere regler herom måtte i overensstemmelse med sædvanlig praksis optages i loven. Følgende spørgsmål måtte herunder afgøres:

a. Hvem skulle have erstatning? Alene erhvervsdrivende eller tillige forbrugere og andre, der — direkte eller indirekte— lider tab ved lovens gennemførelse?

b. Hvad skulle erstattes? Alene eksisterende lagre eller tillige udgifter til transport, oplagring og medhjælp samt muligt også næringstab? Skulle alle lagre, uanset om varerne var mere eller mindre kurante, erstattes?

c. Hvor stor skulle erstatningen være? Skulle indkøbspris (fabrikationspris) eller udsalgspris lægges til grund ved erstatningsberegningen? Skulle der ydes fuld erstatning eller kun et mindre beløb?

d. Hvorledes skulle ordningen administreres? Hvilke myndig-